

INTERVJU: "VULKANO HADE SAMMA TYNGD SOM ETT DRONEBAND" – ALEXANDRA DAHLSTRÖM OM NYA FILMEN "ALL WE HAVE IS NOW"

2011 splittrades **Those Dancing Days**, som under 00-talets sista år hade flera hits och spelade förband åt **Belle & Sebastian**. Men i kölvattnet av *Those Dancing Days* bildade Cecilia Efraimsson, Lisa Pyk Wirström och Rebecka Rolfart det nya bandet Vulkano. Deras historia följer Alexandra Dahlström i den nya filmen *All We Have is Now*, som har premiär den 24 oktober.

All We Have is Now är ett intimt flugan-på-väggen porträtt där Alexandra Dahlström följer Vulkano på ett sätt som får tittaren att känna sig som en i bandet. Vi får se Vulkano festa, åka på sin första USA-turné och deras försök att ta sig vidare när en bandmedlem plötsligt bestämmer sig för att sluta. Nöjesguiden har pratat med Alexandra Dahlström om varför man inte behöver dyra filmkameror, hur man skapar tillit och när verkligheten överträffar dikten.

Du har ju haft många olika projekt sen genombrottet med *Fucking Åmål*. Vad var det som lockade med dokumentärfilmen?

– Jag brydde mig inte så mycket om vad det var för slags format eller genrestämning på den här filmen i början, jag märkte bara att det fanns en väldigt speciell energi kring oss fyra som människor och hade lust att berätta en historia om det. Eller jo, nu vet jag! Jag har en liten forskare i mig som älskar musik och under arbetet med filmen fick den sitt fulla lystmäte: "Hur föds en låt? Vad är det för

alkemiska formler man använder för att locka fram den? Hur känns det efteråt?"

Vad var det som verkligen fick dig att känna: "Ja, det är Vulkano jag vill följa"?

– Min första reaktion när jag såg dem live första gången var: "Men vänta, den här musiken har jag ju längtat efter att höra i hela mitt liv! Fast det är ju första gången jag lyssnar på den?". Sista spiken i kistan var sammetskåporna de spelade i. Jag hade sett *Sunn O)))* samma vinter och blev helt golvad, Vulkano hade samma tyngd som ett droneband men istället för nihilism hade de massa livsglädje och magi.

Du har ju följt Vulkano väldigt tätt inpå – hur gör man för att bygga upp en sådan tillit?

– Det var ingen medveten tanke: "nu ska jag bygga upp en tillit". Det bara hände. Vi har roligt tillsammans och gillar samma saker: hamna på äventyr och upptäcka världen. Men den här filmen hade aldrig hänt om vi inte hade visat varandra väldigt mycket respekt och nyfikenhet från första början.

När jag ser filmen har den en väldigt intim, nästan lo-fi, känsla. Det är handkameror och mycket naturlig belysning. Är det medvetet? I så fall, vad ville du gestalta med det?

– Orka använda tung utrustning och missa alla fantastiska, vackra och roliga saker som händer framför dig precis hela tiden. Bra foto sitter inte i budgeten utan i kreativiteten och spontaniteten som du skapar utrymme för under inspelning. Framförallt hade jag aldrig, aldrig kunnat komma såhär nära med en Alexa eller en RED.

Filmerna har ju en tydlig dramaturgi, som till exempel när Rebecka Rolfart hoppar av Vulkano. Kom den upp automatiskt i samband med filmningen eller är det en efterhandskonstruktion?

– Flödet och kronologin i filmerna föddes när ett geni till klippare, Britta Norell, tog hundra timmars

material och fick både mig och Göran, min producent, att grina när hon visade oss första råklippningen. Ibland har jag svårt för att kalla *All We Have is Now* för en dokumentärfilm; så fort du berättar om något på ett visst sätt blir det ju fiktion. Men det märktes verkligen under vårt klipparbete, verkligheten överträffar dikten närsomhelst.

Vad skulle du säga att filmens tema är? Jag kan tänka mig både vänskap och viljan att bryta sig loss från den gamla och skapa sig en ny identitet? Om filmen har ett tydligt tema, kan du själv identifiera dig med temat?

– Den handlar om en stark frihetslängtan, om att drömma om att ta över världen med sina kompisar. Men mest handlar den om livslång vänskap. Jag kan identifiera mig med att ha drömmar som är så stora att de både skulle kunna krossa dig och ta dig jorden runt. Oftast gör de både och samtidigt. Jag är ju både en ensamvarg eftersom jag är uppvuxen som filmstjärna men också ett flockdjur som hela tiden söker efter sin tillfälliga familj på filminspelningar. Att bli en del av den där bandgemenskapen var som att äntligen komma hem på något sätt. Då trodde jag att i band får man ha kvar varandra för evigt. Och det får man ibland, men kanske inte alltid som bandmedlemmar.

Kommer vi att få se fler dokumentärfilmer från dig? I så fall, vad skulle du vilja göra en dokumentär om?

– Det här var en väldigt lyckosam engångsföreteelse. Jag kan inte tänka mig att jag någonsin kommer hitta ett ämne eller en person eller ett fenomen som är värt såhär mycket tid igen. Jag är ju uppvuxen under och med spelfilm och det är det jag gör nu. Men man vet ju aldrig.

Finns det något oväntat som kom upp under inspelningen som du skulle vilja berätta mer om?

– Många tror att jag satt där med kameran i handen och tänkte "oj vad bra, vilka dramatiska händelser som utspelar sig framför min lins!" Men det var ungefär raka motsatsen. Det som inte är med i filmen är att jag grät som ett skilsmässobarn när Rebecka hoppade av. Jag är både ett die hard fan och en hemlig slags familjemedlem i det där bandet, så det tog minst lika hårt på mig som på Cissi, Lisa och Rebecka. Men sen i efterhand är jag glad att jag inte stängde av kameran så att de här känslorna finns kvar för alltid.

All We Have is Now har premiär den 24 oktober. Det firas bland annat med en helkväll på *Debaser Strand* den 29 oktober där *Vulkano* uppträder och filmen visas. Världspremiär hade filmen på *Way Out West*.